

Můj životní vzor

Je to těžké téma. Když vzpomínám a zavrtávám se do hloubky svého života, zjišťuji, že životních vzorů jsem měla dost málo. Stále se mi místo slova vzor, vkrádá slovo obdiv.

Musím začít hodně dávno. Vzorem našich asi osmiletých holčičích očí se stala paní učitelka ručních prací Libuška Řeháková. Nejen, že trpělivě párala naše ušmodrchané, upocené a ušmudlané výtvary a učila nás znovu a znovu ovládat jehlu, háček a jehlice, ale hlavně nosila na každé šaty u krku uvázanou mašli a bílé ponožky do lodiček. V příštích týdnech jsme nenosily nic jiného, než mašle u krku a bílé ponožky. Jak jsme litovaly, že naše nohy ještě nedorostly do lodiček.

Další léta, již předpubertálních, mi byla vzorem kniha „Hoši od Bobří řeky“. Protože jsem vyrůstala na samotě, nejbližšími kamarády mi byli kluci vedlejších sousedů. Podnikali jsme výpravy do přírody, vedli jsme deník objevů, ptačích hnízd, jezevčích nor, ale i kvetoucích podléšek.

Ovšem největším vzorem, kterého se mi mohlo dostat, byla moje maminka. Bylo to štěstí, které trvalo pouhých 13 roků. Potom nám umřela. Až jako dospělá jsem pochopila, jak málo času to bylo, abych mohla všemu rozumět! Cítila jsem jenom, jak mi její velká láska chybí.

Na další vzory si již nevzpomínám. Víím však o obdivu. Například moje tchýně. Ke svým pěti synům a manželovi se starala o svou matku a posloužila jí až do smrti, a to v domě o dvou místnostech. Bylo k neuvěření, když nám vyprávěla, že prala až 50 pánských košil – měla jen necky a valchu. Obdivovala jsem ji, a litovala, ale za vzor jsem ji nechtěla.

Obdivuji i svého bratra za věrnost k podniku. Do TOS Čelákovice nastoupil jako učeň a odešel jako důchodce po 54 letech zaměstnání.

Obdivuji i vnučku Lenku, která vystudovala VŠ stavební, pracuje v projekční kanceláři, jezdí hrát divadlo do Karlových Varů a studuje DAMU. Jó, to mládí!

Je jistě ještě mnoho dalších lidí hodných obdivu. Všem přeji hodně síly, vytrvalosti a hlavně zdraví.

Máte můj obdiv!